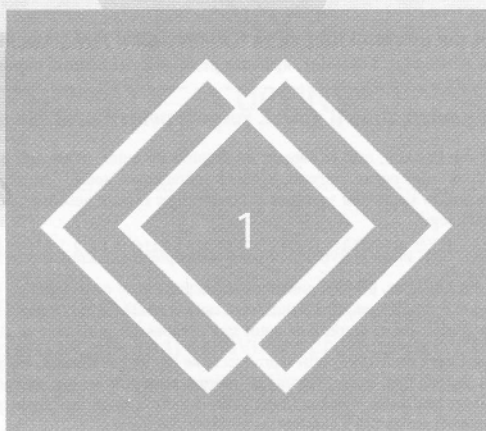

VASILE BOZEȘAN

Condițiile esențiale ale executării silite

**Conformitatea, efectivitatea,
integralitatea și promptitudinea**

Universul Juridic
București
- 2018 -

CUPRINS

ABREVIERI	9
PROLEGOMENE: O (nouă) perspectivă asupra executării silite.....	11
PARTEA I. DOCTRINĂ	13
Considerații preliminare privind cerințele executării silite: identificare, delimitare, corelații	13
CAPITOLUL I. CONFORMITATEA	23
1.1. Dreptul creditorului la executarea <i>ad litteram</i> a titlului său	23
1.2. Titlul executoriu – reperul cerinței conformității.....	26
1.3. Valoarea considerentelor hotărârilor executorii în asigurarea conformității	29
1.4. Rolul principiului disponibilității în configurarea cerinței conformității	32
1.4.1. Circumscrierea creanței supuse realizării prin executare și indicarea (alegerea) debitorului/debitorilor supus/supuși executării	32
1.4.2. Opțiunea creditorului pentru anumite modalități de executare silită	33
1.4.3. Înțelegeri ale părților în cursul executării cu efecte asupra conformității	35
1.4.4. Imposibilitatea obligării creditorului de a primi o altă prestație	36
1.5. Conformitatea în ipoteza obligațiilor alternative.....	39
1.6. Situația obligațiilor care au devenit imposibil de executat și a celor care implică faptul personal al debitorului	40

1.7. Circumstanțele speciale ale executării titlurilor privitoare la minori	42
1.8. Concluzii asupra condiției conformității.....	44
CAPITOLUL II. EFECTIVITATEA.....	45
2.1. Efectivitatea <i>versus</i> caracterul formal al executării. Reversibilitatea – viciu al efectivității	45
2.2. Distincția dintre efectivitatea realizării creanței și efectivitatea actelor de executare/a executării silite	52
2.3. Efectivitatea prin raportare la modalitățile de executare silită... ..	56
2.4. Ipoteza creanțelor afectate de un termen suspensiv, a creanțelor condiționale și a celor contestate.....	65
2.5. Situația prestațiilor reciproce	70
2.6. Plata voluntară, depunerea cu afectațiune specială ori plata în alte modalități prevăzute de lege	71
2.7. Problematika impedimentelor ce se pot ivi în cursul procedurii execuționale.....	74
2.8. Concluzii asupra condiției efectivității.....	75
CAPITOLUL III. INTEGRALITATEA	77
3.1. Dreptul creditorului la realizarea întregii creanțe	77
3.2. Distincția dintre caracterul complet al actelor de executare și integralitatea executării silite	79
3.3. Determinarea creanței creditorului și a cuantumului/întinderii acesteia	81
3.4. Disponibilitatea – factor configurator al cerinței integralității.....	89
3.5. Mijloace de asigurare a integralității executării	95
3.6. Cazuri justificative de nerealizare sau amânare a integralității.....	110
3.7. Limitele integralității dincolo de care executarea devine una excesivă, nelegală	120
3.8. Concluzii asupra condiției integralității.....	123

CAPITOLUL IV. PROMPTITUDINEA	125
4.1. Raportul dintre promptitudinea realizării silite a creanței și celeritatea procedurii execuționale.....	125
4.2. Corelația condiției promptitudinii executării cu cele privind conformitatea, efectivitatea și integralitatea	129
4.3. Distincții între funcțiile celerității procedurale cu efecte asupra promptitudinii cu care se execută silit creanța	130
4.4. Durata rezonabilă a procedurii execuționale judiciare și administrative – reper necesar în aprecierea exigenței promptitudinii	132
4.5. Criterii pentru aprecierea caracterului rezonabil al procedurii și a cerinței promptitudinii	134
4.6. Mijloace de asigurare a promptitudinii (celerității)	135
4.7. Împrejurări ce se opun promptitudinii/celerității și extind durata executării titlului	140
4.8. Concluzii asupra condiției promptitudinii	143
PARTEA A II-A. PRACTICĂ JUDICIARĂ	144
Speța nr. 1. Contestația la titlu – lămurirea titlului în raport cu care se verifică cerința conformității executării	144
Speța nr. 2. Dreptul debitorului de a-i fi analizată pe fond contestația la titlu pentru a se putea verifica cerința conformității executării cu titlul executoriu	150
Speța nr. 3. Conformitatea executării: necesitatea identității între debitorul supus executării silite și cel menționat în titlu	157
Speța nr. 4. Imposibilitatea invocării apărărilor de fond pentru a reconfigura cerința conformității executării unei hotărâri judecătorești.....	164
Speța nr. 5. Configurarea sferei conformității și a integralității executării prin corelarea dispozitivului cu considerentele hotărârii (titlului)	167

Respect pentru Dreptul de Viață

Speța nr. 6. Efectivitatea demersurilor executorului <i>versus</i> nerealizarea creanței creditorului. Încetarea executării pentru lipsa bunurilor	173
Speța nr. 7. Caracterul pur formal al realizării creanței și lipsa dovezilor privind executarea efectivă	179
Speța nr. 8. Compensația legală intervenită anterior declanșării executării silite – motiv de nulitate a executării, și nu mijloc de realizare a condiției integralității	184
Speța nr. 9. Sumele supuse actualizării de către executorul judecătoresc pentru asigurarea condiției integralității executării	191
Speța nr. 10. Corelația dintre stingerea (in)completă a datoriei terțului poprit față de debitorul poprit și integralitatea executării creanței creditorului popritor	199
Speța nr. 11. Indisponibilizarea cauțiunii – garanție în asigurarea cerinței integralității executării	202
Speța nr. 12. Integralitate <i>versus</i> caracterul excesiv al executării. Întoarcerea executării pentru excedentul executat silit	207
Speța nr. 13. Riscul executării silite excesive în cazul continuării executării de un alt executor judecătoresc decât cel anterior (bancar)	213
Speța nr. 14. Excepții justificate de la exigența integralității. Limitele urmăririi pentru plata valorii acțiunilor răscumpărate de către o societate de la acționarii săi.....	219
Speța nr. 15. Afectarea condiției promptitudinii prin lipsa de rol activ al executorului.....	228
Speța nr. 16. Lipsa justificată a promptitudinii executării. Refuzul executorului de a continua executarea silită după suspendarea operată în temeiul Legii nr. 77/2016.....	233

PROLEGOMENE

O (nouă) perspectivă asupra executării silite

*„Sunt emoționat de fila goală. Prima mea grijă
e să nu fiu pândit de demonul originalității;
să nu fiu original și să fiu cuviincios.”*

(P. Țuțea)

Deși (insuficient) revivificată prin intervenția „condamnatorie” repetată a Curții Europene a Drepturilor Omului, *executarea silită* în spațiul juridic românesc rămâne încă tributară unei viziuni tradițional-conservatoare și tehnic-pozitiviste, alimentate prin lipsa unui suport real din partea statului, care, din cauza absenței unui arsenal adecvat de punere în executare a titlurilor executorii¹, continuă să fie subiectul unor condamnări cu puter-nice rezonanțe în planul (ne)respectării drepturilor părților în procedura executării silite².

¹ Curtea Europeană a reținut că „este necesar să se reamintească faptul că, în decizia adoptată în cadrul celei de-a 1150-a reuniuni, Comitetul de Miniștri, făcând referire la constatările privind încălcarea art. 6 § 1 din Convenție și/sau a art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție în privința României, a menționat în mod explicit existența a numeroase și complexe probleme legate de neexecutarea sau executarea tardivă de către stat a unor hotărâri judecătorești definitive pronunțate împotriva sa, exprimându-și totodată preocupările privind mecanismele și garanțiile prevăzute în dreptul intern pentru a asigura executarea voluntară și promptă a hotărârilor judecătorești de către administrație și căile de atac disponibile în această privință” (cauza *Fundația Cămine de Elevi ale Bisericii Reformate și Stanomirescu c. României*, nr. 2699/03 și nr. 43597/07, hot. din 7 ianuarie 2014, par. 80).

² *Exempli gratia*, în cauza *Pășcoi și alții c. României* (nr. 8675/06, nr. 60826/10, nr. 27616/11, nr. 67634/11, nr. 74155/13, nr. 1152/14, nr. 10538/14 și nr. 41786/14, hot. din 7 ianuarie 2016, rectificată la 14 și 22 martie 2016), statul român a fost condamnat și obligat la plata de despăgubiri, constatându-se că în raport cu cca. 200 de reclamanți nu au fost puse în executare titluri executorii pe diferite perioade de timp, inclusiv de 10 ani și 5 luni.

Doctrina însăși rămâne impermeabilă la beneficiile interpretării moderne oferite de jurisprudența Curții Europene, preferând să mizeze pe valorificarea unor clasice perspective ce-și relevă însă insuficienta adaptare la complexitatea problemelor practice actuale de executare silită.

Aspecte esențiale ale executării silite, precum circumscrierea exactă a obligației de diligență a creditorului, noțiunea de „*administrație de stat*” ca debitor al raportului execuțional, identificarea acurată a imposibilităților obiective de executare ori problematica obligațiilor implicite din titlul executoriu, constituie elemente cu care nici practica, dar nici doctrina nu par a fi familiarizate în activitatea de aplicare și interpretare a reglementării execuționale.

Mai mult, exacerbară viziunii procedurale asupra executării silite riscă să escamoteze însuși scopul demersului execuțional al creditorului și să arunce în penumbră, printr-o tehnicitate procedurală clamat-justificativă, înseși expectațiile primordiale ale creditorului, care își pretinde, întemeiat, punerea sa în drepturile recunoscute prin titlul său executoriu.

În contextul reafirmării preocupării pentru drepturile creditorului – în calitatea sa de titular al acțiunii executorii –, trebuie pornit de la premisa unei relative, dar necesare distincții între, pe de o parte, perspectiva procedurală (dinamică) a executării silite și, pe de altă parte, perspectiva scopului și a rezultatului spre care este orientată aceasta.

O astfel de distincție permite concluzia că executarea silită trebuie să satisfacă nu doar exigențele de natură procedurală impuse pentru asigurarea legalității și a caracterului echitabil ale acestei faze a procesului civil, ci și anumite cerințe/condiții care, raportat la obiectivul urmăririi silite – și anume realizarea silită concretă a creanței creditorului –, definesc caracterul corespunzător al acesteia.

În cadrul noii viziuni și în registrul acestei ameliorative distincții dintre procedură și scop, dintre activitate și rezultat, se marșează decisiv pe necesitatea unei finalități a executării silite, în care *conformitatea, efectivitatea, integralitatea și promptitudinea* devin repere esențiale pentru a caracteriza maniera în care creditorul a fost pus, pe calea executării silite, în drepturile sale decurgând din titlul executoriu.

PARTEA I

DOCTRINĂ

Considerații preliminare privind cerințele executării silită: identificare, delimitare, corelații

(i) Executarea silită – fază a procesului civil și activitate procesuală

În repetate rânduri, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat că dreptul la un proces echitabil nu acoperă procedura numai până la pronunțarea hotărârii, ci până la executarea acesteia, apreciind că formalitățile de executare silită fac parte integrantă din noțiunea de „proces”, în sensul art. 6 din Convenție.

În plan intern, dincolo de prevederea expresă a cuprinderii în sfera procesului civil și a fazei executării [art. 1 alin. (1) C. pr. civ.], această axiomatică statuare a Curții Europene a fost asimilată în limbajul juridic dezvoltat în perioada post-aderării României la Convenția Europeană (iunie 1994), fiind recunoscută cu valoare de principiu, mereu (re)afirmat în plan lingvistic, însă, de prea multe ori, lipsit de confirmarea semnificațiilor sale în praxisul execuțional, în care, se pare, exigențele clamate de Curtea Europeană își găsesc cu greu, adeseori asimptotic, aderență¹.

¹ Este cunoscut că în perioada ulterioară aderării la Convenția europeană a drepturilor omului statul român a fost condamnat – și continuă constant a fi condamnat – în numeroase cauze pentru deficiențe în materia executării titlurilor, caracterul structural al disfuncționalităților fiind confirmat de faptul că instanța europeană, întemeiat pe problematicile comune ale multor cauze, a procedat, adesea, la conexarea cauzelor și soluționarea lor printr-o singură hotărâre, amintind cu titlu de exemplu cauza *Preda și alții c. României* (nr. 9584/02,

Invariabil și necesar, considerarea procedurii execuționale ca o fază a procesului civil a devenit un „loc comun” al oricăror premise de evaluare a executării silite prin raportare la standardele convenționale, neputând fi ignorate, astfel, cerințele, garanțiile, principiile de natură procesuală ce caracterizează executarea silită, dar nici condițiile și standardele ce pot defini calitatea procesului execuțional, având în vedere finalitatea urmărită, și anume realizarea creanței creditorului.

„Pentru buna administrare a justiției este important să fie garantată calitatea procedurii executării”¹, însă o atare calitate trebuie satisfăcută raportat atât la perspectiva contextului procesual în care ansamblul formalităților execuționale se desfășoară (principii, reguli, garanții procedurale), cât și, mai ales, la cea a necesității atingerii scopului procedurii execuționale urmărit de creditor, care, dobândind în faza judiciară a procesului condamnarea debitorului, în faza executării silite, „speră” și urmărește o realizare concretă, deplină, adecvată și promptă a dreptului său, judiciar (legal) recunoscut.

Așadar, executarea silită trebuie să satisfacă nu doar exigențele de natură procedurală impuse pentru asigurarea legalității și a caracterului echitabil ale acestei faze a procesului civil, ci și anumite cerințe care, din perspectiva obiectivului urmăririi silite, și anume realizarea creanței creditorului, definesc caracterul corespunzător al acesteia.

Nu se vor confunda însă condițiile conformității, efectivității, integrității și promptitudinii – veritabile cerințe care caracterizează calitatea modului în care creditorul este pus în drepturile sale pe calea executării

nr. 33514/02, nr. 38052/02, nr. 25821/03, nr. 29652/03, nr. 3736/03, nr. 17750/03 și nr. 28688/04, hot. din 29 aprilie 2014), cauza *Buti și alții c. României* (nr. 11472/07, nr. 68568/10, nr. 70670/10, nr. 71506/10 și nr. 2804/12, hot. din 16 decembrie 2014) ori cauza *Căpitan și alții c. României* (nr. 16497/06, nr. 43943/06, nr. 5579/07, nr. 35907/07, nr. 30448/08, nr. 32241/08, nr. 43154/08, nr. 1411/09, nr. 3044/09, nr. 16199/09, nr. 29686/09, nr. 23802/10, nr. 43022/10, nr. 1799/11 și nr. 65420/11, hot. din 19 mai 2015).

¹ A se vedea *Guidelines for a better implementation of the existing Council of Europe's Recommendation on Enforcement*, Comisia Europeană Pentru Eficiența Justiției (CEPEJ)(2009) 11 REV, Strasbourg, 17 decembrie 2009, par. 25, pe www.coe.int.

silite – cu acele elemente care, deși în unele contexte sunt denumite „con condiții”, constituie exigențe și premise ale declanșării și desfășurării executării silite, precum existența unui titlu executoriu (art. 622 C. pr. civ.), certitudinea, lichiditatea și exigibilitatea (art. 663 C. pr. civ.) ori alte elemente obligatorii prevăzute de art. 666 alin. (5) C. pr. civ.

Conformitatea, efectivitatea, integralitatea și promptitudinea sunt condiții care configurează „calitatea” executării silite concrete a obligației debitorului ori, cu alte cuvinte, așa cum vom detalia *infra*, cerințe prin raportare la care se verifică, în concret, caracterul adecvat al rezultatului (finalității) spre care este orientată activitatea/procedura de executare.

Dimpotrivă, exigențele privitoare la existența titlului, la caracterul cert, lichid și exigibil al creanței ș.a. sunt „con condiții” care se verifică la momentul încuviințării executării silite, la începerea executării silite și pe perioada desfășurării acesteia (nu este exclus ca, de pildă, titlul să fie desființat tocmai în cursul procedurii de executare).

(ii) Perspectiva duală asupra executării silite – activitate (desfășurare) versus finalitate (rezultat)

Demersul de evaluare a activității de executare silită permite, tocmai pentru clarificarea exigențelor ce o caracterizează, o relativă distincție (ce nu neagă o relație de interdependență) între, pe de o parte, perspectiva strict procedurală ce reclamă activarea și eficiența garanțiilor ce asigură echitabilitatea procesului și, pe de altă parte, perspectiva circumscrisă finalității spre care este orientată activitatea execuțională, în sensul obținerii de către creditor a îndeplinirii obligației prevăzute în titlul său.

Putem sublinia, astfel, o distincție între, pe de o parte, executarea silită – privită ca *activitate, procedură, desfășurare, dinamism* – și, pe de altă parte, executarea silită – privită ca *scop, finalitate, rezultat*.

¹ *Exempli gratia*, art. 226 C. pr. fisc. are denumirea marginală de „Titlul executoriu și condițiile pentru începerea executării silite”, în cuprinsul său făcându-se referiri la titlul executoriu și la alte exigențe ce trebuie îndeplinite pentru declanșarea executării silite.

Scopul executării silite constă în *îndeplinirea silită a obligației* stabilite prin hotărârea unei instanțe sau printr-un alt titlu executoriu (art. 622 C. pr. civ. și art. 371¹ C. pr. civ. 1865), scop care a fost precizat în doctrină ca fiind reprezentat de „*realizarea definitivă și practică*” a unor drepturi recunoscute prin titlurile executorii, creditorul urmărind „*realizarea efectivă a dreptului pretins*”¹.

Realizarea creanței prevăzute în titlul executoriu² este evocată și în contextul modalităților de executare în cadrul cărora se realizează urmărirea bunurilor mobile și imobile ale debitorului sau aparținând terților ținută să răspundă, în condițiile legii, pentru obligațiile debitorului, *în scopul îndeplinirii creditorilor* (art. 624 C. pr. civ.)³.

În registrul instituției perimării, într-o manieră ostensibilă, se operează cu distincția dintre procedură și scop, dintre actul de procedură și efectul

¹ G. Boroș, D. Rădescu, *Codul de procedură civilă. Comentat și adnotat*, ed. a 2-a, revăzută și adăugită, Ed. All, București, 1995, p. 641.

² Codul de procedură fiscală (Legea nr. 207/2015) face vorbire de „*stingerea creanțelor fiscale prin executare silită*”, prevăzând, prin art. 220 alin. (1), că în cazul în care debitorul nu își plătește de bunăvoie obligațiile fiscale datorate, organul fiscal competent, *pentru stingerea acestora*, procedează la acțiuni de executare silită.

³ Foarte sugestiv în contextul distincției analizate, **Codul de executare al Republicii Moldova** prevede, în art. 1 alin. (1) și (2) – având denumirea marginală „*Sarcina și scopul procedurii de executare*” –, că „(1) Procedura de executare are *sarcina* de a contribui la *realizarea drepturilor creditorilor* recunoscute printr-un document executoriu prezentat spre executare, în modul stabilit de lege; (2) *În scopul îndeplinirii sarcinii* prevăzute la alin. (1), legislația privind executarea stabilește competența executorului judecătoresc, modul și condițiile de executare silită a documentelor executorii” (s.n.).

Așadar, se observă că *realizarea drepturilor creditorilor* nu se confundă cu *însăși procedura* de executare silită, aceasta din urmă având „*sarcina*” de a contribui la realizarea drepturilor creditorilor, iar *competența executorului judecătoresc, modul și condițiile de executare silită* (regulile de procedură execuțională, *lato sensu*) sunt stabilite în scopul îndeplinirii sarcinii procedurii, și anume asigurarea realizării drepturilor creditorilor.

De altfel, art. 10 alin. (1) din Codul de executare al Republicii Moldova, într-o formulare univocă, definește executarea silită ca reprezentând un *ansamblu de măsuri*, prevăzute de respectivul Cod, *prin care creditorul realizează*, prin intermediul executorului judecătoresc, cu concursul organelor de stat abilitate, *drepturile sale*, recunoscute printr-un document executoriu, dacă debitorul nu-și îndeplinește benevol obligațiile.

acestui. Astfel, sancțiunea perimării atrage desființarea tuturor actelor de executare, cu excepția *celor care au dus la realizarea, în parte, a creanței cuprinse în titlul executoriu și a accesoriilor* [art. 698 alin. (2) C. pr. civ.], fiind astfel relevată perspectiva asupra rezultatului procedurii.

Se constată că legiuitorul, circumscriind efectele perimării – sancțiune procesuală –, scoate din sfera acestora actele de procedură care au condus la însăși finalitatea procedurii, și anume *realizarea, în parte, a creanței cuprinse în titlul executoriu*. Realizând distincția dintre actul de executare și efectul său (realizarea creanței), se validează, astfel, diferența dintre actele care au dus la realizarea creanței și cele lipsite de un astfel de efect (rezultat). În paradigma condițiilor esențiale ale executării silite (conformitate, efectivitate, integralitate și promptitudine), acestea interesează doar efectul actelor de executare silită, rezultatul concret al activității de executare, și nu actele de executare sau procedura (activitatea) execuțională în sine.

În același sens, încuviințarea executării silite permite declanșarea procedurii de executare care se desfășoară în scopul realizării creanței creditorului, inclusiv a celei privind cheltuielile de executare silită, art. 666 alin. (4) teza I C. pr. civ. relevând distincția dintre formele procedurale ale executării și scopul desfășurării acestora: „încuviințarea executării silite permite creditorului să ceară executorului judecătoresc care a solicitat încuviințarea să *recurgă*, simultan ori succesiv, la toate *modalitățile de executare* prevăzute de lege în vederea realizării drepturilor sale, inclusiv a cheltuielilor de executare” (s.n.).

De asemenea, procurorii, potrivit dispozițiilor din cuprinsul formulei executorii, trebuie „să stăruie pentru *ducerea la îndeplinire a titlului executoriu*” (s.n.) [art. 666 alin. (8) C. pr. civ.], astfel încât simpla desfășurare a procedurii execuționale nu este suficientă și nu constituie un deziderat în sine, întrucât doar rezultatul procedurii – și anume aducerea la îndeplinire a titlului executoriu și realizarea efectivă a creanței pe care o conține – are relevanță din perspectiva expectațiilor și intereselor legitime ale creditorului.

Așadar, nu trebuie confundat scopul executării cu activitatea însăși prin care se asigură acesta, o astfel de distincție dintre procedura execuțională în sine și scopul (finalitatea, rezultatul acesteia) contribuind la configurarea planurilor în care se analizează exigențele specifice celor două aspecte.

Pe de o parte, procedura execuțională (activitate) reclamă cerințe subsumate caracterului echitabil al acesteia, iar, pe de altă parte, rezultatul executării impune asigurarea unor standarde ce caracterizează modul în care creditorul „primește” și își satisface, în concret, creanța sa. Spre deosebire de *calitatea procedurii* propriu-zise care asigură echitabilitatea pe care o pot invoca și alți participanți decât creditorul, *calitatea rezultatului procedurii* evocă, în principiu, așteptarea legitimă a creditorului la exigențele legate de prestația obținută silit.

Însă o atare distincție are un caracter relativ și, totodată, interdependent.

Caracterul *relativ* este determinat de faptul că finalitatea și rezultatul (îndeplinirea silită efectivă a obligației debitorului) se subsumează procedurii execuționale înseși, constituind punctul *terminus* al desfășurării acesteia, momentul final în care i se confirmă utilitatea din punctul de vedere al expectațiilor creditorului urmăritor.

Pe de altă parte, interdependența acestor două perspective (procedură *versus* finalitate) rezidă în faptul că *rezultatul* activității execuționale (îndeplinirea silită a obligațiilor debitorului) este, în principiu, asigurat de maniera *procedurală* în care este amenajat cursul execuțional, iar, în sens invers, în situația în care executarea silită nu-și atinge obiectivul, se va putea pune, în măsura caracterului nejustificat al acesteia, însăși problema dreptului de acces la instanță (la procedura execuțională) analizabilă în contextul echitabilității procedurii (art. 6 din Convenție și art. 6 C. pr. civ.), cum, de altfel, s-a întâmplat în cele mai multe cauze în care Curtea a sancționat neexecutarea sau lipsa caracterului corespunzător al executării.

Totuși, așa cum vom arăta pe larg în continuare, obținerea rezultatului executării (realizarea dreptului creditorului) nu este limitată la determinativul procedural al echitabilității, putând fi concepută o neatingere a obiectivului, în pofida echitabilității procedurii, cum ar fi, de pildă, cazul în

care procedura de executare încetează pentru lipsa bunurilor sau imposibilitățile de valorificare a acestora [art. 703 alin. (1) pct. 2 C. pr. civ.], când nu lipsa caracterului echitabil al procedurii afectează creditorul¹, ci însăși lipsa rezultatului urmărit de acesta la declanșarea executării silite.

Tot astfel, privit invers raportul procedură (activitate) – scop (finalitate), nu este exclusă ipoteza realizării silite a dreptului creditorului (finalitate), în condițiile lipsei caracterului echitabil al procedurii prin încălcarea regulilor de procedură sau a drepturilor procesuale/substanțiale ale altor părți (debitor sau alți creditori urmăritori/intervenienți) ori ale altor participanți la executare.

(iii) Condițiile esențiale ale executării silite – cerințe ale calității rezultatului obținut de creditor pe calea executării silite

Reglementarea procesual-execuțională debutează în contextul „Scopului și obiectului executării silite” cu referiri exprese la „*aducerea la îndeplinire*” a obligației debitorului și la „*realizarea dreptului recunoscut prin titlul executoriu*” [art. 622 alin. (1)-(3) C. pr. civ.].

Așadar, creditorul, subsecvent dobândirii titlului executoriu, poate pretinde, pentru sine, *efectivitatea și caracterul concret* ale drepturilor sale, calități care, în lipsa executării benevole sau silite a obligațiilor corelative, ar rămâne simple *drepturi teoretice și iluzorii*, așa cum au fost definite prin terminologia uzitată de către Curtea Europeană.

Atât din paradigma normelor de drept intern, cât și din bogata jurisprudență a Curții Europene creată în materia executării hotărârilor judecătorești sau a altor titluri executorii se desprind exigențe cu ajutorul cărora putem defini și creiona condițiile/cerințele unei executări (silite) corespunzătoare.

¹ Nu este însă exclus ca o asemenea imposibilitate de atingere a finalității executării să fie imputabilă executorului însuși, care, prin nerespectarea regulilor și a rolului său activ, să fi determinat sau susținut posibilitatea debitorului de a-și sustrage bunurile de la urmărire, caz în care se poate pune – din perspectiva creditorului – și problema lipsei caracterului echitabil al procedurii execuționale.